

A BETELJESULT SZERELEM SZONETTJEIBŐL

*Szeretem szád kesernyés szögletét
s szemed, e két kis csatot, mely tűnékeny
békéjű, bojtos homlokod tövében
úgy csillog, mint zöldes csillagkerék;*

*és csipkésen hunyorgó, sose tétlen
pilláid, s mosolyod, mikor a lég
sok százezer volttól izzítva ég,
s a lázongó vér fellobog sötétén.*

*És szeretem hosszúra nyúlt, derűs
álmod s a sóhajt, mely kíséri halkán;
mély álmod, melyet csókom messze úz,
mikor szorosra zárt ajkadra ajkam*

*áttetsző szirmú nagy rózsát harap
— mely eltűnik, mikor felkél a nap.*

Jánosházy György fordítása

SZEMLÉR FERENC

GYŐZELEM

*Micsoda szenvedéseket
vállaltunk én s te —
szébb
jövendőkért akkor!... S de szép
volt is a vakmerő jelen!
a történelem!
és a Győzelem!*

*Saját kezünk miatt zuhant a
fekete éjbe ama banda.
S behegedtek a homlokunkra metszett
barna horogkeresztek.*

*Megérte-e az áldozat?...
Igen!
— feleljük valamennyien.*

*Diadalmaink ára
iszonyatos volt bizonyára,
Beleaggult a testünk. Eltűnt
nyugalmunk. Rokkant tőle lelkünk,
mint Marathónnál a hírnök egykori térde.*

*Megérte-e?... kérded.
Megérte!*

*És újból ezt tennők-e?... kérdezed megint.
Ezt!...
— mondom erre én, s felelnék erre mind.*